

Rostogol și vulcanii noroioși

Ilustrații de Andrei Măceșanu

ARTHUR

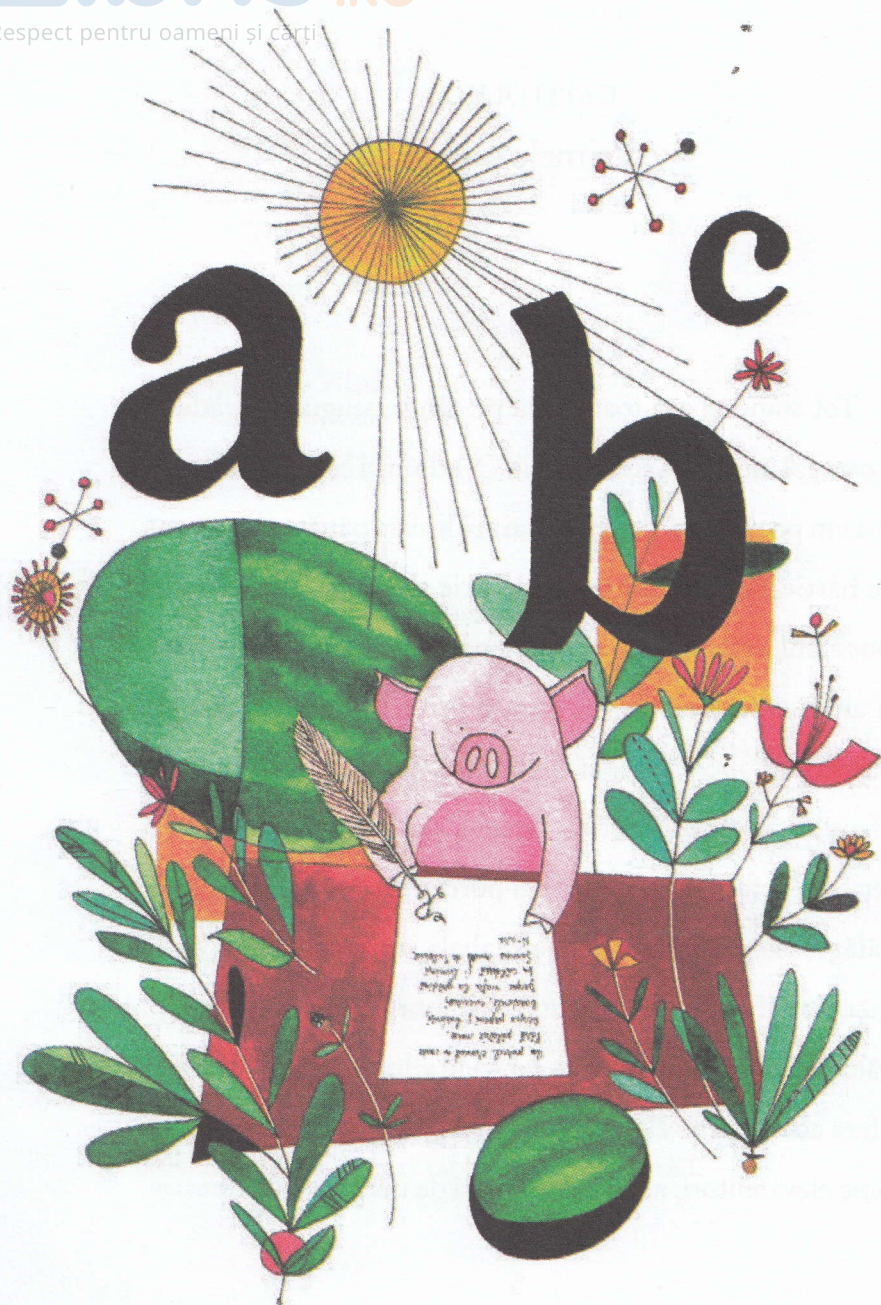
Cuprins

Capitolul 1. Primele poezii	5
Capitolul 2. Declarația	13
Capitolul 3. Tabăra	16
Capitolul 4. Vulcanii	23
Capitolul 5. Prezentările	27
Capitolul 6. Inspirația	39
Capitolul 7. Provocarea	49
Capitolul 8. Caietele cu poezii	53
Capitolul 9. Trei puncte	63
Capitolul 10. Cazanul cu piure	73
Capitolul 11. Bucățele de indicii	82
Capitolul 12. Comoara se dezvăluie	94
Capitolul 13. Inimă de noroi	101
Capitolul 14. Un incident	106
Capitolul 15. Muzeul	109
Capitolul 16. Scormoneli	115
Capitolul 17. Frumusețea misterului	120

CAPITOLUL 1

Primele poezii

Tot stând el așa toată vara pe câmp, singur la grădină, Rostogol începu să scrie poezii. Când simți că-l ia cu căldură și-i vin poeziile în cap și nu mai are liniște până nu le așterne pe hârtie, se duse la bursucul Ulric și-i ceru ceva de scris. Bursucul, care rămăsese cu un singur elev la ora de franceză, și anume Staniol, dar cu care nu trecuse mai departe de numeralul optzeci și trei, se bucură nespus și se grăbi să-i ofere lui Rostogol hârtie, cerneală și o pană de găscă. Din fericire, la ferma unde locuiau porceii se aflau și niște găște gălăgioase, cu apucături de mahala, care se băteau de le mergeau fulgii, iar bursucul aștepta răbdător să treacă gălceava și să vină în urma lor să le adune penele. Spera să ofere aceste pene elevilor lui silitori, dar, așteptând mult și bine elevi silitori, adunase o sacoșă de instrumente de scris.

Ulric îi dădu lui Rostogol cele necesare, cu o condiție: ca purcelul să-i arate periodic ce scrie și să-i permită bursucului să-l îndrume întru șlefuirea talentului.

Rostogol scria destul de bine pentru vârsta lui. Îi prezenta lui Ulric niște foi pline de porci de cerneală, cu scrisul lăbărțat și strâmb, și se mânjea el însuși pe copituțe și pe față când scria, fiindcă stătea cu orele cu mâna la falcă, să se gândească.

Într-o zi apărură o oportunitate. Bursucul văzu în *Revista profesorilor de pretutindeni* un anunț despre un concurs de poezie pentru copii, al cărui premiu urma să fie o tabără de poezie.

La început Rostogol se fâstâci. Îi era rușine să mai arate poeziile și altora, dar bursucul a insistat și, văzând că purcelul se încăpățânează, a scos asul din mânecă: tabăra urma să aibă loc la vulcanii noroioși!

Când auzi de vulcanii noroioși, lui Rostogol îi sfârâi codița ca o elice și picioarele i-o luară la goană spre căsuța

lui de la grădină, de unde se întoarse încărcat cu hârtii mângălite, pe care i le puse în brațe bursucului.

Ulric stătu treaz toată noaptea să citească, să corecteze, să taie și să pună cap la cap, și la revărsarea zorilor avea cele două poezii necesare pentru concurs. Cele două poezii fuseseră obținute din alte zece. Ele sunau cam așa:

*Un purcel crescut în soare
Fără pălărie mare,
Despre pepeni și harbuzi,
Barabule, cucuruzi,
Despre viața la grădină
În căldură și lumină,
Semne multe de întrebare
N-are.*

și

*Ce-i grădina? Ce-i purcelul?
Când se rupe scăunelul*

*Și n-ai cui să-l repara,
Și nici scânduri foarte mari
Cât să faci altă băncuță,
Stai pe burtă pe pământ
Și mai sufli când și când
Necăjit în muzicuță.*

☛ Ulric îl puse pe Rostogol să le transcrie pe curat și apoi să le semneze. Semnătura lui Rostogol era litera R mare de mână, plină de codițe de purcel pe la toate capetele.

Bursucul îl rugă apoi pe Zdrell să ducă plicul cu poezii la secretariatul taberei, ca să se asigure că e depus, fiindcă nu avea încredere în poștă, plus că el dă multe pentru elevii lui – timp, energie și bucăți mari de

creier pe care le simte uneori stoarse ca o cârpă soioasă, atât de mult se consumă la școală –, dar bani de timbre sub nicio formă n-o să dea.

Bărzoii Zdrell, care ducea pui în cioc la mama lor, cunoștea bine regiunea și avea oricum drum pe-acolo, așa că se învoi să ducă plicul, ba chiar se întristă că era un concurs numai pentru copii, că i-ar fi plăcut și lui să participe. Pe vremea lui nu erau atâtea oportunități...

Ajunse în zbor – ținând scrupulos plicul în cioc – la marginea pădurii de lângă vulcanii noroioși, apoi o luă la pas pe o potecă prin pădure până la căsuțele din lemn unde era tabăra pentru copii. La secretariat se afla rața Grațian, care deja începuse de câteva zile să jurizeze poezii și era deprimată că citea numai texte slabe.

E lesne de imaginat că n-a fost deloc încântată când a mai văzut că încă un plic se va adăuga teancului de hârtii de pe birou.

— E numai pentru copii, zise rața Grațian, uitându-se cu suspiciune la Zdrell.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

— Da, da, spuse bărzoiul. Autorul e copil.

— Ia, să completați aici o declarație pe propria răspundere că autorul este într-adevăr cel de care ziceți.

Zdrell înghiți în sec, iar înghițitura a scos un sunet foarte ciudat cât i-a străbătut gâtul lung. Desigur că nu-l suspecta pe micul Rostogol că ar fi copiat poeziile, dar nici n-ar fi putut să declare pe propria *lui* răspundere că cineva n-a comis o fărădelege. Așa că luă înapoi plicul roz, luă și declarația și se întoarse la fermă.